

Montserrat Unterlöhner, nova benedictina: "Quan entres al monestir et quedes totalment descol·locada"

Dm, 3/11/2015 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete -CR) El [monestir de Sant Benet de Montserrat](#) ha acollit aquest diumenge 1 de novembre la [professió solemne](#) d'una nova germana benedictina, la **Montserrat Unterlöhner**. Ha fet un procés de discerniment de 6 anys dins el monestir, "un camí que de vegades ha estat difícil", però que li ha permès redescobrir-se, reconfigurar el concepte sobre Déu i conèixer l'espiritualitat benedictina a través de monges molt compromeses.

De família practicant, la Montserrat, de 39 anys i originària del Masnou, té arrels a la parròquia i a l'[esplai parroquial Sant Pere del Masnou](#), on va fer de monitora i directora de lleure. Després d'acabar la carrera de Comunicació Audiovisual, i en un moment de cercar feina, va anar a Madrid el 2001 amb la delegació de joventut del seu bisbat per a una trobada de joves amb el papa Joan Pau II. "Aquell cap de setmana va ser molt intens", afirma, i alhora de combregar va sentir "una experiència molt forta de comunió".

Direcció espiritual amb el bisbe Carrera

Arran d'aquesta trobada va començar a tenir direcció espiritual amb el bisbe **Joan Carrera** a Badalona i anava fent camí, "tot i que no pensava en la vocació". Mentre feia camí va iniciar els estudis de Biblioteconomia i Documentació, que li van permetre treballar en una biblioteca durant tres anys. "M'agradava treballar a la biblioteca", explica, "tot i que sabia que no seria per a sempre". La Montserrat afirma que sempre ha tingut fe i inclús sovint es preguntava pel sentit de la vida, "però volia saber del cert que no entrava a un monestir perquè no tenia cap altra sortida, volia treballar".

Era una època en la qual les seves amistats comencen a configurar el seu projecte vital, uns es van casar, van començar a tenir fills... "i jo res!", exclama. El 2007 el rector de Masnou proposa a un parell de persones i a ella fer un grup de discerniment, "i m'hi vaig llençar de cap!". La Montserrat ja estava disposada a deixar la feina i fer-se benedictina, "però el camí és més lent, vaig entrar al monestir de Sant Benet al 2009 i han passat sis anys de discerniment i cerca", tots necessaris, explica, ja que "fins fa tan sols sis mesos no ho tenia del tot clar".

Un treball intens d'autoconeixement

"És un canvi molt fort. Penses que arribes amb una personalitat feta, amb uns valors, que has fet una opció i l'has madurat, però quan arribes al monestir te n'adones que tot això no et serveix". Cal un treball de molt autoconeixement, d'anar molt a fons, "de confrontar-te d'una altra manera amb tu mateix, amb la

teva essència i amb el més profund de tu". Un camí lent, sense immediateses, "en el que aprens a adonar-te dels recursos que ja tens, del què estàs fent i del gran valor que tenen les petites coses".

La recompensa a tot aquest treball val la pena per a la Montserrat. "La vida monàstica m'ha aportat moltíssim, i més concretament la comunitat de Sant Benet". Una opció de vida encarnada, molt concreta, i que tot i poder semblar estàtica, "està molt viva". Una opció que ajuda al despreniment del que és superflu i que et permet "estar més en contacte amb les teves emocions, perquè no pots fugir d'elles".

En aquest camí de discerniment la Montserrat Unterlöhner ha reconfigurat també el seu concepte de Déu, "s'ha enriquit moltíssim, passant de ser un Déu que necessites, per donar sentit i per trobar sentit, a un Déu que ens regala una petita part de veritat per saber que el sentit és essencial en un mateix, i en l'amor". Des de la consagració d'aquest diumenge la Montserrat veu a Déu com "un suport, un ara ja no estic sola, un jo faig una part però Ell en fa una altra". Aquesta unió, però, afirma que és molt i molt subtil i que és el nucli central del treball a fer: "Quan més et vas coneixent a tu mateix, estàs més en el teu nucli i tens més presència autèntica de Déu", no tanta projecció, ni necessitat.

Però no és fàcil. La nova benedictina afirma que quan entres al monestir tendeixes a buscar referents, "perquè l'entorn és nou", però te n'adones que no valen els models de fora. "És un moment en el qual et quedes totalment descol·locada: què he de fer? T'has d'abandonar, Déu et posa en el teu límit i en aquest propi límit és quan descobreixes coses noves".